

בס"ד

עבודת קודש

במשניות חגיגה

פרק: ג'

2

כּו או לא!

צדיק'ל! לפניך שאלות, (זהירות, הן קצת מטעות), כתוב לידן כן או

	האם בכל דבר חומר בקודש מבתרומה ?
	האם מותר להטביל כלי בתוך כלי לתרומה ?
	אם בשאלה הקודמת היה כתוב: "לקודש", התשובה הנכונה היתה לא ?
	האם "בית הצביטה", פירושו: תוך הכלי ?
	האם לנושא את התרומה מותר לישא גם את הקודש ?
	האם מידת הקודש שווה למידת התרומה ?
	האם קשר בבגד הוא חציצה לגבי טבילה בכל אופן ?
	האם ייתכן כלי שנטמא קודם גמר מלאכתו ?
	האם כשיש כמה סוגי אוכלין בכלי, ונטמא אחד מהן, נטמאו כולם בכל אופן ?
	האם בקודש, שלישי הוא פסול ?
	האם "מסואבות", פירושו כאן: מלוכלכות ?
	האם האונן ומחוסר כיפורים צריכים טבילה לאכילת תרומה ?
	האם האונן ומחוסר כיפורים מותרים באכילת תרומה ?
	האם עושי יין ושמן - עמי הארץ, נאמנים בכל ימות השנה לקודש ?
	אם בשאלה הקודמת היה כתוב "לתרומה", התשובה הנכונה היתה לא ?
	האם עם הארץ יכול להחזיק יין ושמן עד לגת הבאה, כדי לתיתה על טהרת התרומה ?
	האם באמר לו: "הפרשתי לתוכה (לתוך החבית) רביעית קודש", נאמן רק על החלק של הקודש ?
	האם "המדומעות" הוא מלשון דמאי ?
	האם הקדרים מכינים את כליהם שמונים יום קודם הגתות ?
	האם מן המודיעית ולחוץ נאמנים הקדרים על כליהם ?
	האם כשקדר בא מן המודיעית ולחוץ יש אפשרות לקחת ממנו את כליו ?
	האם כשהקדר שהיה מן המודיעית ולפנים יצא לבחוץ, מותר להמשיך לקחת ממנו את כליו ?
	האם "הגבאין", הם אלו שמסדרין את השולחנות בביהכ"ס ?
	האם הגנבים נאמנים לומר: "לא נגענו" בכלים אחרים, גם כשהחזירו את הגניבה על פי צו בית משפט?
	האם יש הבדל בדין בגודל הכלי, לגבי נאמנות הקדרים בירושלים, כשצריכים את הכלי לקודש ?
	האם "הפותח את חביתו", פירושו: המתחיל למכור יין מחביתו ?
	האם "על גב הרגל", פירושו: לאחר הרגל ?
	האם המוכר אוכלין לעמי הארץ ברגל, יכול להמשיך למוכרו בחזקת טהור ?
	האם לאחר הרגל יכול המוכר מהשאלה הקודמת להמשיך ולמוכרו בחזקת טהור, לכו"ע ?
	האם בשעת הרגל נמטאו כלי המקדש כשעם הארץ נגע בהם ?
	האם לאחר הרגל יש חולקין אם צריך להטביל את כלי המקדש ?
	האם בעבר הרגל ביום שישי, היו מטבילין את הכלים שבביהמ"ק, לאחר השבת, לכו"ע ?
	אם בשאלה הקודמת היה כתוב "ביום חמישי", התשובה הנכונה היתה כן ?

	האם "אומרים להם הזהרו שלא תגעו בשולחן", לאחר הרגל ?
	האם לכל כלי המקדש היה רזרבה ?
	האם אתה יודע פירוש המילה: "רזרבה" ?
	האם יש חולקין במזבחות אם טעונית טבילה או לא ?

צפנת פענח

לכו"ע = _____ שבביהמ"ק = _____

בביהכנ"ס = _____

מד"ט

לפניך טבלת "מעשה דין טעם". השלם ליד כל מעשה את הדין והטעם לפי מחסן המילים להכתבה שנמצא למטה.

- על פרק ג' -

הטעם	הדין	המעשה	א ט מ ט
כיון דכובד הכלי הפנימי מכביד על הכלי החיצוני, לגבי קודש שהוא חמור נחשב הדבר לחציצה, מה שאין כן בתרומה הקל יותר.	לצורך אכילת תרומה: מותר לצורך אכילת קודש: אסור	הטבלת כלי בתוך כלי	
אף שמדובר בטומאה דרבנן, החמירו בקודש יותר מבתרומה.	לצורך אכילת תרומה: מותר להשתמש בשאר חלקי הכלי שלא נטמאו לצורך אכילת קדשים: כיון שנטמא חלק אחד הרי הוא כאילו נטמא כל הכלי כולו	נטמא רק אחוריים, או תוך (הצד הפנימי של הכלי), או בית הצביטה (ידית האחיזה), בטומאה דרבנן	
בקודש החמירו משום מעשה שהיה באדם אחד שהיה נושא חבית יין של נסכים, ונפסקה רצועה של סנדלו שהיה מדרס הזב ונטלה בידו, ומתוך כך נפלה לאויר החבית ונטמאו הנסכים. באותה שעה אמרו: "הנושא את המדרס לא ישא את הקודש". ומשום שמעשה זה היה בקודש, לא גזרו אלא על קודש, ולא על תרומה.	נושא את התרומה (כשהתרומה נמצאת בחבית של חרס והטומאה נוגעת בחבית רק מגבה), אבל לא את הקודש	הנושא את המדרס	

<p>שאינן שמירתן נחשבת כשמירה מעולה, לגבי אוכלי קודש. (וכדתן בפרק ב' משנה ז').</p>	<p>מדרס לקודש (לאוכלי קדשים)</p>	<p>בגדי אוכלי תרומה</p>	
<p>גם כאן החמירו בקודש יותר מבתרומה, כיון דדומה לחציצה.</p>	<p>לצורך אכילת קדשים: מתיר ומנגב ומטביל, ואחר כך קושר לצורך אכילת תרומה: אף קושר ואחר כך מטביל</p>	<p>קשר או כתם שמן בבגדים</p>	
<p>חיישינן שמא ניתז רוק מפי עם הארץ על הכלי לפני שנגמרה מלאכת עשיית הכלי, ונשאר שם עד שנגמר מלאכתו, שאז הוא מקבל טומאה, אם הרוק עדיין לח. ובתרומה לא חיישינן חשש כל כך רחוק.</p>	<p>צריכין טבילה לקודש, אבל לא לתרומה</p>	<p>כלים שנגמרו מלאכתן בטהרה</p>	<p>י, טז</p>
<p>נלמד מפסוק, שבקודש - כל האוכלין הנמצאין בכלי נחשבים כאחד. ובתרומה אין לימוד כזה מפסוק.</p>	<p>הכלי מצרף מה שבתוכו לקודש (וכל האוכלין נטמאו). אבל לא לתרומה</p>	<p>מיני אוכלים הנמצאים בכלי אחד, ורק אחד מהם נטמא</p>	
<p>בקודש גם שלישי יכול לטמא רביעי, והרביעי הוא פסול, אך בתרומה, אין השלישי יכול לטמא שכן הוא פסול לגבי תרומה.</p>	<p>הרביעי בקודש פסול, והשלישי בתרומה</p>	<p>דרגות הטומאה</p>	<p>י, טז</p>
<p>משום חומרת הקודש, החמירו בו יותר מבתרומה, כנ"ל.</p>	<p>בתרומה: היד השניה טהורה. בקודש: היד השניה גם טמאה.</p>	<p>נטמאה אחת משתי ידיו</p>	<p>י, טז</p>
<p>כיון שהפרי נגוב אינו נטמא, דהרי ידיים שניות ואינן מטמאות חולין, ורק בקודש החמירו משום דחיישינן שמא כאשר יכניס החולין לתוך פיו יגע בטעות בקודש ויטמאנו.</p>	<p>בתרומה: מותר בקודש: אסור</p>	<p>אכילת חולין נגובין בידיים מסואבות (טמאות) כשבפיו קודש או תרומה (התרומה או הקודש נתקעו בפיו ללא שנגע בהם, כגון ע"י כוש או כרכר, או שתקע לו חבירו)</p>	<p>י, טז</p>

<p>משום שאם הפרי רטוב במשקין, הרי המשקין נהיים ראשונים לטומאה, (מגזירה דרבנן שגזרו על המשקין), ונמצא שהפרי שני לטומאה מחמת המשקין. ולכן, כשמכניסים לתוך פיו ונוגעים בתרומה או בקודש, הרי הם נטמאים.</p>	<p>אסור בין בקודש ובין בתרומה</p>	<p>אכילת חולין רטובין בידיים מסואבות - וכו' כנ"ל</p>	
<p>שכן אונן אסור לו לאכול קודש, ומחוסר כיפורים אסור בקודש אפילו בנגיעה, וחיישינן שמא הסיח דעתו משמירת טהרתו. לכן, כשבא לאכול קודש, צריך הוא לטבול, אך בתרומה, הרי אפילו כשהוא אונן או מחוסר כיפורים מותר לו לאכול, וודאי שאינו צריך עתה לטבול.</p>	<p>צריך טבילה לקודש, אבל לא לתרומה</p>	<p>האונן ומחוסר כיפורים (הרוצים לאכול קודש או תרומה)</p>	
<p>משום חומר קדושת הקודש, גם עמי הארץ נזהרים בטהרתן, ואינם משקרין. אך, איסור טומאת תרומה אינו חמור כל כך בעיניהם, וחיישינן שמא הם משקררים.</p>	<p>לקודש: נאמן לתרומה: אינו נאמן</p>	<p>נאמנות עם הארץ על שמנו ויינו לומר שהם טהורים - בכל ימות השנה</p>	
<p>משום שאז כל בני אדם מטהרים את כליהם בעת עשיית היין והשמן, כדי להפריש התרומה בטהרה.</p>	<p>נאמן אף על התרומה</p>	<p>נאמנות עם הארץ על שמנו ויינו לומר שהם טהורים - בשעת הגתות והבדדים (בשעה שדורכין על הענבים בגת, ועוצרים את הזיתים בבית הבד)</p>	<p>י-ט משנה ד'</p>
<p>משום שבתקופה זו נאמן העם הארץ בכל אופן, וגם על אלו מהתקופה הקודמת.</p>	<p>לא יקבלנה ממנו, אבל מניחה לגת הבאה (העם הארץ מניחה אצלו עד לתקופה החדשה של בצירת הענבים ועצירת הזיתים)</p>	<p>עברו הגתות והבדדים והביאו לו (עם הארץ הביא לכהן) חבית של יין של תרומה</p>	
<p>שכן לקודש הרי הוא נאמן כנ"ל,</p>	<p>נאמן גם על התרומה בכל</p>	<p>אם הפריש העם</p>	<p>ט ט</p>

<p>וגנאי יהיה לקודש שתהא התרומה שבצדה טמאה, והוא קרב.</p>	<p>ימות השנה (ולאו דווקא בשעת הגתות והבדים)</p>	<p>הארץ רביעית יין לקודש (לנסכים) בתוך חבית התרומה</p>	
<p>כיון שיש בהם יין או שמן לקודש, הרי אם הוא נאמן לקודש, נאמן הוא גם על התרומה, כנ"ל, ואף שעדיין לא הקדישם, מכל מקום הרי הם נמצאים בחבית. ואפילו קודם לגתות שבעים יום, הרי הוא נאמן גם על הכלים, שכן מאז כבר התחילו להזמין את הכלים ולעשותם בטהרה שיהיו מוכנים לגתות.</p>	<p>נאמן עליהם, וכן נאמן על הכלים, בשעת הגתות והבדים, וכן קודם לגתות שבעים יום, (אף על התרומה המעורבת בה)</p>	<p>כדי יין וכדי שמן המדומעות (דהיינו שהן טבל ובהן חולין, ותרומות ומעשרות מעורבות יחד) ועשאים העם הארץ בטהרה, שאם ירצה ליטול ממנו לנסכים יהיו טהורים, אך, עדיין לא הקדיש מהם כלום</p>	
<p>הקילו לקחת מעמי הארץ קדרות לבישולי הקודש, משום שבירושלים לא נתנו לקדרים להכין כבשונות, מחמת העשן. וכל קדרה שהתבשל בו קודש פעם אחת היו צריכין לשברה, כדכתיב (ויקרא ו' כ"א) "וכלי חרס אשר תבושל בו יישבר", והקילו רק על הקדרים הסמוכים לירושלים, משום שלהם היו צריכים.</p>	<p>מן המודיעית ולפנים: נאמנין מן המודיעית ולחוץ: אין נאמנין</p>	<p>נאמנות קדר עם הארץ ליטול ממנו כלים קטנים (כגון: כוסות וקדרות) לקודש</p>	<p>י"ט טז"ט</p>
<p>כל אלו נקבעו ע"י חכמים כתנאים בנאמנות העם הארץ הבא מחוץ למודיעים.</p>	<p>הוא הקדר - רק הקדר עצמו נאמן, והן קדרותיו - הקדר נאמן רק על קדרותיו שלו, והן הלוקחין - הקדר נאמן רק אצל אלו שראו אותו נכנס, ולא על לוקחין אחרים.</p>	<p>קדר שנכנס מן המודיעים ולחוץ, ובא למכור קדרותיו לפנים מן המודיעים</p>	
<p>כי הקדרים נאמנים רק מן המודיעים ולפנים, וכיון שיצא אינו נאמן שם.</p>	<p>אינו נאמן</p>	<p>יצא מן המודיעים ולחוץ</p>	
<p>גם הגבאין - הגובים, וגם הגנבים, הרי הם עמי הארץ, ומכל מקום נאמנים לומר שלא נגעו. ובגנבים איירי דוקא כשהחזירו את הגניבה מחמת חזרתם בתשובה, ולא משום שהם פחדו.</p>	<p>נאמנין לומר: לא נגענו (בכלים אחרים או אם הוא כלי חרס - שלא נגע בתוכו)</p>	<p>הגבאין (הגובין מסיים וארנונה) שנכנסו לתוך הבית, וכן הגנבים שהחזירו את הכלים</p>	<p>י"ט טז"ט</p>

<p>כיון שלא הוצרכו להרבה כלים גדולים לקודש, החמירו בהם, שרק מקדרים הנמצאים בירושלים מותר לקנותם, ולא מקדרים הנמצאים מן המודיעים ולפנים, ששם הקילו רק על כלים קטנים, שהיו צריכים מהן הרבה לקודש, ולא הספיק מה שהיה בירושלים.</p>	<p>רק בירושלים נאמנין, (ובמודיעים ולפנים נאמנין רק על כלים קטנים, כנ"ל במשנה ה')</p>	<p>נאמנות קדר עם הארץ ליטול ממנו כלים גדולים לקודש</p>	
<p>משום שעמי הארץ זלזלו בטהרת התרומה, ולכן, במשך ימות השנה אסור היה לקנותם מהם, אך, בשעת הרגל, שכולם קידשו וטהרו עצמם, נאמנין אף על התרומה.</p>	<p>נאמן רק בשעת הרגל</p>	<p>נאמנות קדר עם הארץ ליטול ממנו כלים לתרומה</p>	
<p>נלמד מפסוק שכל ישראל נחשבים בשעת הרגל לטהורים, ואפילו עמי הארץ, אך, באמת, אין עמי הארץ יודעים לשמור עצמם בטהרה, ולכן, לאחר הרגל, מה שנגעו בו נטמא.</p>	<p>בשעת הרגל נחשבים הם לטהורים, וכל דבר שנגעו בו נשאר בטהרתו עד לאחר החג, אך, כשעבר הרגל טהרתו של כלי זה שנגעו בו פוקעת, ונחשבת לטמאה</p>	<p>דין טהרת עמי הארץ בשעת הרגל</p>	
<p>הוא סבר שאם לא נתיר לו למכור לאחר הרגל בחזקת טהורים, הרי לא יתחיל כלל למכרם, ונמצאו עולי רגלים נשארים ללא מזון.</p>	<p>לרבי יהודה: יגמור (למכור גם לאחר הרגל בחזקת טהרה)</p>	<p>הפותח את חביתו, והמתחיל בעיסתו (למכור בשעת הרגל גם לעמי הארץ שהם בחזקת טהורים אז)</p>	<p>י משנה ז'</p>
<p>לא חששו למה שחשש רבי יהודה, ולכן, דינם כדין כל דבר שנגעו בו עמי הארץ בשעת הרגל, שלאחר הרגל טמאים הם, וכנ"ל.</p>	<p>לחכמים: לא יגמור (ואסור לו למכרם בחזקת טהורים)</p>		
<p>כיון שעמי הארץ נגעו בהם.</p>	<p>מעבירין על טהרת העזרה (מטבילין את כל הכלים הנמצאים בעזרה)</p>	<p>משעבר הרגל</p>	
<p>מפני כבוד השבת, שהיו הכהנים צריכין להתעסק בצרכי שבת, איש בביתו.</p>	<p>לא היו מעבירין</p>	<p>עבר הרגל ביום שישי</p>	
<p>הוא סבר שגם אם עבר הרגל ביום</p>	<p>לרבי יהודה:</p>	<p>עבר הרגל ביום</p>	<p>ר ט</p>

<p>חמישי, עדיין לא הספיקו הכהנים לטבול את כל הכלים, שהיו צריכים להוציא את הדשן הרב שהצטבר בכל הרגל על התפוח שעל המזבח.</p>	<p>אין מעבירין</p>	<p>חמישי</p>	
<p>הם סברו שבשנה כזו היו מספיקין עד השבת לטבול את כל הכלים.</p>	<p>לחכמים: מעבירין</p>		
<p>משום שלא יוכלו לאחר הרגל להטבילו, שכן לחם הפנים צריך להיות עליו תמיד, דכתיב (שמות כה' ל'): "ונתת על השולחן לחם פנים לפני תמיד".</p>	<p>אומרים להן - לכהנים עמי הארץ - הזהרו שלא תגעו בשולחן, ותטמאוהו</p>	<p>שמירה מיוחדת על השולחן שבהיכל</p>	<p>י, ט טזחט</p>
<p>שאם נטמאו הראשונים, יביאו שניים תחתיהן.</p>	<p>יש להם שניים ושלישיים</p>	<p>כל הכלים שהיו במקדש</p>	
<p>לרבי אליעזר: מפני שהן כקרקע - שכן את מזבח הנחושת התורה קראה לו מזבח אדמה, ומזבח הזהב הוקש (השווה) למזבח הנחושת בלימוד מפסוק. ולכן, אינן מקבלין טומאה.</p>	<p>אין מקבלין טומאה, לכו"ע</p>	<p>קבלת טומאה של המזבחות</p>	
<p>לחכמים: מפני שהן מצופין - והציפוי בטל לגבי העץ, ודינם ככל כלי עץ העשויים לנחת (לנוח תמיד במקומו ולא להיטלטל), שאינם מקבליים טומאה.</p>			

בקודש
 בתרומה

.1

מטבילין	הטבלת כלי בתוך כלי	אין מטבילין
---------	--------------------	-------------

.2

לא נטמא	נטמאו אחוריים או תוך או בית הצביטה, האם נטמא כל הכלי ?	נטמא
---------	--	------

.3

נושא	הנושא את המדרס, האם מותר לו לישא גם קודש או תרומה בתוך כלי חרס (שאינו מטמא אלא מאוירו ולא מגבו) ?	אינו נושא
------	---	-----------

.4

אין נחשבים כמדרס	בגדי אוכלי תרומה (טהורים), האם נחשבים כמדרס ?	נחשבים כמדרס
------------------	---	--------------

.5

אין צריך	אם יש קשר או כתם בבגד טמא שטעון טבילה, האם צריך להתיר הקשר ולנגב את הכתם ?	צריך
----------	--	------

.6

אין צריך טבילה	כלים שנזהרו בהם משעת גמר מלאכתן (שאז ראויים הם לקבל טומאה) שלא ייטמאו, האם מותר להשתמש בהם ללא טבילה ?	צריך טבילה
----------------	--	------------

.7

אין מצרף	מיני אוכלים הנמצאים בכלי אחד, ורק אחד מהם נטמא, האם הכלי מצרף שכל האוכלים נטמאו ?	מצרף
----------	---	------

.8

בשלישי לטומאה	בדרגות הטומאה, מתי הוא נקרא "פסול", (שהוא טמא ואינו מטמא) ?	ברביעי לטומאה
---------------	---	---------------

.9

לא	אדם שנטמאה אחת מידיו, האם היד השניה	כן
----	-------------------------------------	----

נטמאת ?

.10

מותר	אכילת חולין נגובין בידיים מסואבות (טמאות) כאשר בפיו קודש או תרומה (והקודש או התרומה נתחבו לתוך פיו ללא מגע ידיו) ?	אסור
------	--	------

.11

אין צריך	האונן (כשלא נטמא על מתו), והמחוסר כיפורים (שטבל והעריב עליו השמש ועדיין לא הביא קרבנותיו), האם צריך טבילה לפני אכילת קודש או תרומה ?	צריך
----------	--	------

בהצלחה